

EDITORIAL

Tot s'hi val per Carnaval

Abans no s'enterrà la sardina ens agradaria continuar amb el comentari de la setmana passada on acabàvem insinuant que el "pobre Carnestoltes s'acaba de morir", potser per manca d'imaginació. La veritat és que el diumenge passat vàrem contemplar la Sortida de la Rua de Carnaval amb la participació de diverses comparses i xarangues i vàrem seguir la Rua per bona part del seu recorregut. La quantitat de gent que contemplava l'espectacle era molt gran. Suposem que a Granollers es va trobar gent de tota la rodalia i sobretot mainada, pares, amics i coneguts de tots els barris. Els esplais varen treballar de valent i suposem que per això l'èxit de públic fou espectacular. L'organització no va aconseguir treure massa bon resultat de la festa però s'ha de reconèixer que ha de ser difícil posar ordre enmig de l'alegria, la gentada, el soroll de la gent, la música de les xarangues, quan sonaven, i els moviments i crits de les comparses.

A més de les comparses vàrem poder veure durant aquests dies aquell que es disfressa cada any, quasi bé per tradició; pobres vailets que divertien els seus pares i ells passaven una mala estona i, també, d'altres que disfrutaven intensament acaparant l'atenció d'amics i coneguts. Moltes escoles varen competir segons els seus criteris en la disfressa dels alumnes i molta gent ha discutit sobre la conveniència i inconveniència de disfressar-se. Hi ha qui ha dit per televisió que el Carnaval parla de ser un "desmadre". Nosaltres creiem que tothom es va divertir, generalment d'una manera sana i amb força imaginació i que la disfressa pot ser útil, tal com diu el psicòleg, per retornar, després, a la vida normal amb un nou aire.

Hi ha un aspecte, però, que ens agradaria analitzar. Ara està de moda considerar que el català pot desaparèixer dintre uns cinquanta anys tal com algú ha malentès en un article de la Revista de Catalunya. Durant el recorregut de la rua vàrem intentar escoltar quins idiomes es parlaven i ens atrevírem a assegurar que es parlava molt mal espanyol, més o menys el mateix del català i amb uns percentatges que vorejaven el cinquanta per cent. Per això no ens va pas escandalitzar ja que aquestes són, més o menys, les xifres que habitualment coneixem. El que ens va preocupar, no obstant, fou que ni les xarangues ni el públic varen cantar mai, "el pobre carnestoltes s'acaba de morir amb una botella plena de vi", i sí que en canvi la música de les xarangues no tenia pas cap ressò tradicional sinó que era la música corrent de qualsevol "pasacalle" de durant l'any. Des d'aquest punt de vista sí que creiem que el pobre carnestoltes d'abans s'acaba de morir i que segurament en neix un altre de molt diferent. Els sociòlegs tenen matèria per a estudiar. La llengua del poble potser es pot perdre. La música, però, també.

PlaçaGran

Crònica del Vallès Oriental

Edita
Premsa Vallesana
President
Jesús Solsona i Ollé

Redactors, col·laboradors i corresponals: Alvar Maduell, Miriam Viaplana, Miriam Torres, Joan Sala Vila, Llorenç Pascual, Eugeni Estrada, Pitu Cornet, Francesc Pujol, Montserrat Saboya, Montserrat Mir, Joan Serrat, Josep Bosch, Martí Parera, Xavier Mari, Esteve Sala, Ofèlia Roca, Juli Valls, Pere Comas, Salvador Estany, Pere Valls, Genís Sunyol, Francesc Rocasalbas, Martí Boada, Pere Mateu, Santiago Cucurella,

Lourdes Cubells, Jaume Rodri, Joan Colomé, Josep Macià i Macià, Josep Garcia, Esteve Gironella, Jordi Ribó (fotografia).
Redacció, Administració i Publicitat: Roger de Llúria, 1 1r. - Tel. 870 47 09 (Dues línies)
Fax: 870 47 09 - 08400 Granollers
Fotocomposició: Edicatsa
Impressió: Editorial Gironina, S.A.
Dipòsit legal: B 332278
Distribució: Rafael Palomo

"Plaça Gran" és un setmanari plural que no ha de compartir necessàriament les opinions dels seus col·laboradors, que són atribuïdes únicament a les persones que les signen.

El verí del racisme

Santiago Cucurella

N'havíem sentit parlar però el creiem lluny de tots nosaltres. El rebutjàvem en teoria però ara el contemplem a qualsevol cantonada i ens mostrem bastant indiferents. El tenim entre nosaltres i ens està trobant ideològicament desarmats i socialment acovardits, immersos en la voràgine del consumisme i aliens a tot allò que ultrapassi la longitud del diàmetre del propi melic.

En molts pobles del Vallès Oriental els podem veure: són els nous immigrants, els que treballen a preu fet a canvi de salaris de misèria, els exiliats econòmics de les regions depauperades del nord d'Àfrica. Fan les feines que ningú no vol fer i en acabar la jornada s'arrepuguen amb els seus, marginats com estan pel conjunt de la societat. Són sospitosos per definició en aquesta societat hipòcrita que els necessita per explotar-los però que, alhora, voldria sovint que no existissin en tant que són el recordatori vivent de les seves contradiccions i misèries. Els fem treballar però voldríem que un cop acabada la jornada laboral no es deixessin veure. Molts no volen que comparteixin escola amb els propis fills i, en passar

pel seu costat, els miren de cua d'ull. Mentrestant ens omplim la boca condemnant el racisme de Sud-Àfrica i admirem, de portes enfora, la grandesa de Nelson Mandela però actuem amb el tic de la pretesa superioritat dels racistes.

He presenciat una escena que m'ha fet reflexionar perquè em temo que està proliferant en excés. Dissabte disset de febrer, un jove d'aspecte nord-africà fou interceptat per un guàrdia civil que li demanà la documentació. Ignoro com va acabar l'escena, però m'ha quedat gravada la cara de por del jove i l'innesnari autoritarisme de l'agent en demanar-li la documentació. El jove passejava sol, no feia absolutament res que fos mínimament punible i, en canvi, en creuar-se amb uns funcionaris uniformats va resultar automàticament sospitós. Per què? Probablement perquè encara no som capaços tots plegats d'entendre el dret a la diferència i perquè hi ha una llei vigent, la d'estrangeria, impròpia d'un país democràtic amb un govern que es diu progressista, que ho fa possible.

Fa un cert temps que m'interesso per la situació d'aquest

grup humà i constato que, malgrat les injustícies de que són víctimes, cap organització, fins ara, no s'ha preocupat de la seva defensa. Potser perquè no tenen dret a vot... En qualsevol cas existeixen, són aquí, entre nosaltres i són discriminats. Em comenten que quan es troben malalts reben pressions per a que no acudeixin a l'hospital en tant que això pot posar al descobert la seva situació d'ilegalitat laboral i pot comportar problemes, no només per a ells sinó també per als empresaris que els contracten amb condicions d'autèntica explotació.

Malgrat tot, penso que som a temps encara d'evitar que es creï un **ghetto** més a casa nostra, de que una nova comunitat creixi al marge i d'esquenes a la realitat d'aquest país de manera que, a la llarga, sigui una font de conflicte quan, sabent-se explotada, reclami els seus justos drets: els mateixos que pertocuen a qualsevol ser humà; més encara quan, a diferència d'altres persones, no han arribat aquí amb aires de colonitzadors. De la nostra sensibilitat i de la predisposició per a contribuir a la seva integració depèn, en bona mesura, la reparació d'una situació d'injustícia i l'estalvi de conflictivitat en el futur.

* Santiago Cucurella
és president de **Contrapunt**

Mans Unides i l'O.N.U. Quin sarcasme!

Juli G. Valls

Tots sabem com i perquè diàriament moren en el món milers de persones de gana. Sí, de gana quan és evident que al món, al nostre planeta, hi ha aliments per a tothom sobradament, i això no obstant segueixen morint milers d'éssers humans cada dia a causa de la fam, i també sabem que diàriament els països més rics es gasten més de noranta milions de dòlars diaris en armament, és a dir, en màquines per matar. Tot això és greu, molt greu, ho hem denunciat moltes vegades, però per si això no bastés ara hi hem d'afegir les darreres disposicions del Mercat Comú Europeu en les que recomana que es redueixi la producció de llet!, sí, no m'he equivocat, les nostres vaques, la dels països rics, produeixen massa llet, ens en sobra, i a més, cal mantenir els preus elevats... mentre a bona part del món els seus habitants moren de gana per manca encara que només fos d'un vas de llet diari per cada un dels seus habitants. Els infants moren pocs dies després d'haver nascut perquè les seves mares no els poden alletar degut a la desnutrició que pateixen, no hi ha medicaments per guarir els ma-

lalts, és a dir, tots, des dels infants fins els qui gairebé miraculosament sobreviuen, saben que moriran ben aviat.

Tots els anys el dia 11 de febrer Mans Unides fa una campanya que té per finalitat recollir donatius per apaivagar la fam del que anomenem tercer món, i aquí sorgeix la pregunta: tercer món per què? Qui n'és el culpable? Amb les nostres aportacions, un cop a l'any! que no deixen de ser una almoïna, com es pot posar remei a aquest vergonyós problema?

I encara els països del Mercat Comú, sobretot els seus dirigents, tenen (deixeu-m'ho dir) la barra de recomanar es redueixi la producció de llet, que no ens fa cap falta, que en tenim massa...! Per favor, senyors, una mica més de dignitat, que es tracta d'éssers humans!!!! com tu i com jo, com qualsevol de nosaltres.

S'ha pensat alguna vegada en tot el que es podria fer amb aquests milions de dòlars que es malgasten en armaments o fins i tot en la preparació d'astronautes i les naus que han de pilotar? Es podrien preparar milers de perso-

nes per conrear les terres, que podrien disposar de les màquines més modernes aconseguint obtenir els aliments necessaris per alimentar milions de persones, i no els caldria viure pendents sempre de la bona voluntat i caritat de la resta dels més rics que no deixa de ser una almoïna, insuficient per les seves necessitats, i que a més els faria lliures, independitzant-se, és a dir, viure com a persones que són treballant per ells mateixos, per les seves famílies, i poc a poc anirien assolint un nivell de vida més elevat, podrien conrear la terra, criar bestiar, és a dir, viure com a persones...

Aquí potser caldria afegir-hi unes estrofes del cant "Escolta-ho en el vent": Quantes morts veurà al seu entorn / per saber que ha mort massa gent? i també: "Fins quan seguirà l'home girant el cap / per tal de no veure-hi clar?"

Sí, cal que prenguem consciència que al nostre món hi ha aliments per a tothom, i que els més poderosos no puguin dir que cal que les vaques no produeixin tanta llet, que ens en sobra. Quina vergonya!

Plaça Gran

Crònica del Vallès Oriental